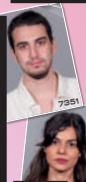

РОМЕО И ЈУЛИЈА

ВИЛИАМ ШЕКСПИР

(Romeo and Juliet, 1591 - 1595)

Режија
Соња Петровић

Gledališče
TeatroKoper
Capodistria

Копродукција Народног позоришта РС
и Гледалишча Копер

94. сезона

Ромео и Јулија двојезична је представа (српски и словеначки) у копродукцији
Народног позоришта Републике Српске, Бања Лука и Гледалишча Копер / Teatro
Capodistria

Премијера у Копру – 27. октобар 2023.

Издавач: Народно позориште Републике Српске, Бања Лука

За издавача: Дијана Грбић, директор

Уредница програма: Сања Топић

Дизајн плаката и насловне стране програма: Антонио Лобо

Дизајн програма: Даниела Ђукић

Фотографија: Дејан Ракита

Лекторка: Наташа Кеџман

Штампа: ВВ Print, Бања Лука

Тираж: 500

Штампано у октобру 2023.

Премијера –
18. октобар 2023.

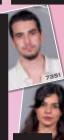

РОМЕО ЈУЛИЈА

(Romeo and Juliet, 1591 - 1595)

Режија
Соња Петровић

ВИЛИЈАМ ШЕКСПИР

Gledališče
TeatroKoper
Capodistria

94. сезона

Копродукција Народног позоришта РС
и Гледалишча Копер

Представа траје
два сата и петнаест
минута и нема паузу.

Писац:

Вилијам Шекспир

Преводиоци:

Живојин Симић и Сима Пандуровић, Отон Жупанчич

Преводиоци Шекспирових сонета:

Јанез Менарт, Стеван Раичковић, Мате Марас

Редитељка:

Соња Петровић

Драматуршкиња:

Тијана Грумић

Сценографкиња:

Драгана Пурковић Мацан

Костимографкиња:

Јелена Видовић

Композитор:

Ненад Којић

Сценски покрет:

Данило Миловановић

Дизајн свјетла:

Радомир Стаменковић

Лектори:

Наташа Кецман, Мартин Вртачник

Инспицијент:
Миодраг Маркићевић
Суфлерка:
Маја Калаба

Асистенткиња редитељке: **Катарина Лазић***

* студенткиња четврте године Продукције на Академији умјетности Бања Лука

УЛОГЕ:

КНЕЗ ..... АЛЕШ ВАЛИЧ

СВЕШТЕНИК ..... БОРИС ШАВИЈА

ПОРОДИЦА КАПУЛЕТИ

ГРОФ КАПУЛЕТ ..... АЛЕКСАНДАР СТОЈКОВИЋ

ГРОФИЦА КАПУЛЕТ, Капулетова супруга ..... МОЈЦА ПАРТЉИЧ

ЈУЛИЈА, Капулетова кћи ..... НАТАША ПЕРИЋ

ЈУЛИЈИНА ДАДИЉА ..... МИЉКА БРЂАНИН

ТИБАЛТ, братанац госпође Капулет ..... РОК МАТЕК

САМСОН, Тибалтов пријатељ / КЛОВН ..... БОЈАН КОЛОПИЋ

ПАРИС, Јулијин просац ..... БЛАЖ ПОПОВСКИ

ПОРОДИЦА МОНТАГИ

ГРОФ МОНТАГИ ..... ИГОР ШТАМУЛАК

ГРОФИЦА МОНТАГИ, Монтагијева супруга ..... ДРАГАНА МАРИЋ

РОМЕО, Монтагијев син ..... МАК ТЕПШИЋ

МЕРКУЦИО, Ромеов пријатељ ..... ДАНИЛО КЕРКЕЗ

БЕНВОЛИО, Ромеов пријатељ ..... СЕНАД МИЛАНОВИЋ

ГРЕГОРИО, Ромеов пријатељ ..... АНАНДО ЧЕНИЋ

О Шекспировом животу, његовом начину писања и околностима настанка дела зна се веома мало, па је отуда сијасет покушаја да се произвољним предањима, смелим претпоставкама и магичним објашњењима задовољи трајна радозналост поштовалаца и разјасни изузетност овог ствараоца.

Шекспир са безброј лица

Свеобухватна критичка анализа, примена савремених књижевнотеоријских метода, стрпљив научноистраживачки рад одагнао су постепено, а нарочито у нашем веку (20. век, прим. ред.), апокрифне детаље, романтична претеривања, сумњиве теорије, некритичко одушевљење и уобличио шекспирологију у озбиљну научну дисциплину која истражује Шекспиров живот, његов песнички и драмски опус, позоришну делатност и цивилизацијске услове његовог доба, свесна да не може нити ће моћи да да све одговоре које пребогати Шекспиров свет поставља. Ако је Шекспир одиста наш савременик, као што тврди пољски театролог Јан Кот, онда свака генерација читалаца и гледалаца, критичара и уметника ствара свог Шекспира, „учитава“ у његово дело нова значења и вредности, саображене властитим схватањима и искуствима. Наспрам два сачувана Шекспирова портрета, неизвесне веродостојности, у књижевним, филолошким и театролошким студијама, на позорницама, филму и телевизији, у свести сваког појединца искрсава Шекспир са безброј лица, необухватан и стално измењив, а постојан само као изазов критичкој и стваралачкој имагинацији, индивидуалној и колективној осећајности публике.

Драган Клаић, Шекспир са безброј лица, Предговор, у:
Вилијем Шекспир, „Ромео и Јулија“, „Рад“, Београд 1983, 5-6

Ако позоришно дјело треба да буде, како је неко рекао, умјетност-свијест, умјетност-савјест у најплеменитијем виду, Шекспир је без сумње један од најсмјелијих зачетника, један од најдивнијих заточника ове идеје. (...)

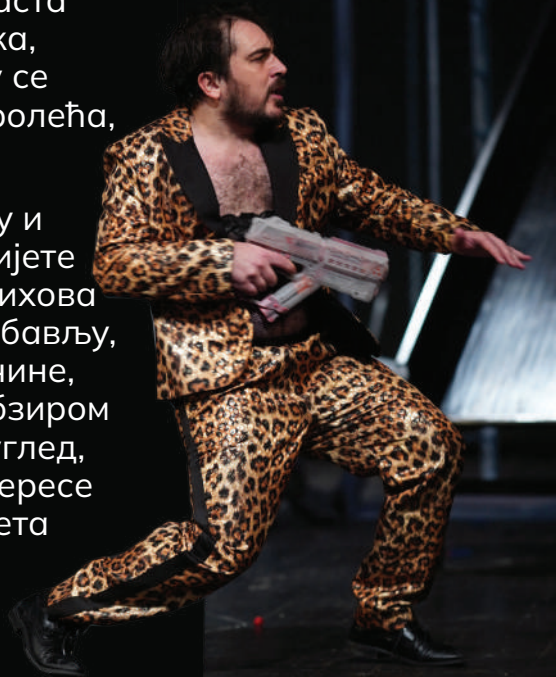
Готово да је банално и подсјећати да је Шекспирово: „бити или не бити, питање је сад“ постало најактуелнија, најсудбоноснија дилема нашег човјека и нашег времена, и у најсвестранијем и у најбуквалнијем смислу ове ријечи. Неслућени успон науке и технике (и њихових пратилаца – дијаболично огромних потенцијалних снага разарања и масовног убијања), неслућено оштри заокрети људи, народа и људских заједница у правцу одлучног разрешења вјечног питања хљеба, слободе, једнакости, живота у миру, у разумијевању, у достојанству и доброј вољи: ево драме нашег времена, ево пута или беспућа, ево свијетлих хоризоната или сумрака човјека и његове историје.

Влајко Убавић, у: *Четиристогодишњица рођења Вилгема Шекспира: Југословенска прослава: Сарајево 1964*, Главни уредник Славко Батушић, Графички завод Хрватске, Загреб 1964.

Немачки класик, драмски писац и позоришни теоретичар Лесинг (...) вели у својој *Хамбуршкој драматургији*: „Ја знам само једну трагедију на којој је сарађивала љубав сама, а то је *Ромео и Ђулијета*.“ Љубав, не лепушкаста и улепшана, него лепа и жарка, заиста прожима дело; у њему се осећа дах младости, мирис пролећа, песма славуја.

Али за такву љубав, узвишену и дубоку, свет око Ромеа и Ђулијете нема разумевања; оно што њихова околина подразумева под љубављу, и чему тражи да се и они потчине, то је, у ствари, удомљење с обзиром на благостање и друштвени углед, на сталешке и породичне интересе и заваде. Зато Ромео и Ђулијета пропадају.

Хуго Клајн, *Шекспир и човештво*, „Просвета“, Београд 1964, 23

(...) по Шекспиру (...) довољна је једна ситница да, у свету који је испуњен мржњом, свене и угине млада, нежна љубав, ма колико снажна и дубока била.

Хуго Клајн, *Шекспир и човештво*, „Просвета“, Београд 1964, 214

У Шекспира је увек дивна наглост љубави. Одушевљење се јавља од првог погледа, омамљеност од првог додира руку. Љубав пада као јастреб, свет је пропао, љубавници виде само једно друго. Љубав у Шекспира испуњава читаво биће, она је одушевљење и жеља.

***

Ромео и Јулија је трагедија прве љубави. Целокупне у страсном самозаборавау. За тај пар младих љубавника свет не постоји. Можда зато тако лако бирају смрт.

Јан Кот, *Шекспир наш савременик*, „Свјетлост“, Сарајево 1990, 215, 175

Али оно што се највише памти од Шекспировог стила у *Ромеу и Ђулијети* јесте постојани лирски сјај. Драма је пуна изванредних излива љубавне поезије, а разговори двоје љубавника спадају у најнежније сцене које је Шекспир написао.

Веселин Костић, *Стваралаштво Виљема Шекспира, Ромео и Ђулијета*, II, СЗК, Београд 1994, 108

Могло би се рећи да је истинска Љубав главна личност; Сентиментална Љубав и Безумна Мржња споредне личности; а Ромео, Јулија, Розалина, Тибалт, стари Капулет, стари Монтеки и сви остали, - средства којима се разни видови Љубави и Мржње служе за своју сврху у свету.

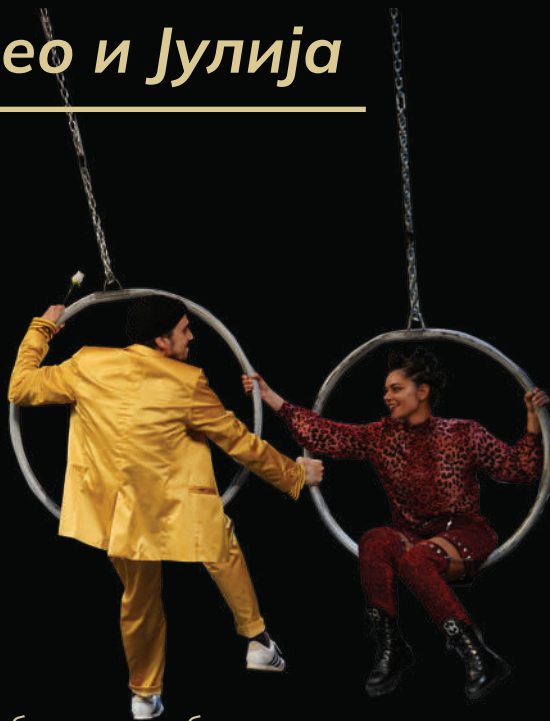
***

Из Ромеовог сваког поступка види се да живети значи бити заљубљен; а не моћи волети горе је него не живети. Чак и Јулија, која још није како треба ни прешла преко прага живота, а можда баш зато, с осмехом иде у смрт, јер неће живот који не би био по њеној вољи.

Владета Поповић, *Живот и дела Виљема Шекспира*, Српска књижевна задруга, Београд 1953, 211

Ромео и Јулија

Љубав – била она дубоко искрена, узвишено романтична, комично прорачуната, никад испуњена чежња, платонска или једноставно физичка – тема је која је вјековима инспирисала пјеснике и ствараоце свих генерација и умјетничких жанрова, укључујући и драмске писце. У области драмског писања трагични љубавници из Вероне четири и по вијека синоним су за љубав, а надахнули су и великог енглеског барда да у раном периоду свог стварања напише трагедију о Ромео и Јулији.

Прича потиче из Италије, а 1562. године записао ју је у облику поеме од три хиљаде двадесет стихова Артур Брук (Arthur Brooke) под насловом „Трагична повијест Ромео и Ђулијете“ (The Tragical History of Romeus and Juliet). Пет година касније, 1567, појавила се и енглеска прозна верзија Вилијама Пејнтера (William Painter) као једна од прича у његовој збирци „Палата задовољства“ (Palace of Pleasure).

Шекспир је највјероватније у Бруковој поеми нашао идеју за своје дјело о „уклетим“ љубавницима. Сматра се да му је била позната и Пејнтерова приповијест. Полазећи од ова два дјела, Шекспир је написао причу у облику драмске поеме, проширио је и додао много споредних ликова, уводећи значајно одступање од раније познатог моралитета.

Ромео и Јулија, трагедија о забрањеној, немогућој и неодољивој љубави, прича је о мржњи и љубави, о дрскости и нестрпљењу, о узвишености и ограничениости духа. Прича је о поезији и насиљу. Прича о свијету мржње у којем се љубав завршава смрћу. Трагедија из ренесансног свијета за сва времена и о свим временима, па и нашем.

Драматуршка биљешка

Када сам добила позив да са Соњом радим на представи *Ромео и Јулија* у копродукцији Гледалишча Копер и Народног позоришта Републике Српске у Бањој Луци, моја прва брига била је шта урадити са врло очигледним контекстом који призива оваква копродукција, односно подела. Међутим, фокусирати један од најпознатијих сукоба историје драмске књижевности око те очигледности, односно свести га на националну димензију, чинило се као замка у коју је врло лако упасти, али из које је изузетно тешко искобељати се. Таква подела подразумевала би бављење овом темом кроз перспективу једног специфичног историјског периода на овим просторима, недовољно временски удаљеног да бисмо се њиме бавиле без бојазни од тога шта са собом доноси отварање старих рана, а опет, са друге стране, изузетно далеког за оне којима смо ову представу желеле да наменимо, а то су млади.

Одлука да сукоб између породица Капулети и Монтаги не третирамо њиховом поделом на основу националне припадности, са собом је донела следећи велики проблем са којим смо се сусреле радећи на овој идеји, а то је питање говорног језика представе. Ово питање је посебно комплексно имајући у виду да његово промишљање истовремено обухвата друштвено-политички контекст, али и лингвистички, будући да сваки појединачни превод Шекспира, али и књижевни преводи уопште, са собом увек носе специфичности датог језичког контекста. Решиле смо, стога, да третирамо два говорна језика као датост света који градим на сцени, односно као још једну арбитрарну разлику која није предмет сукоба, али би, као и све друге разлике, могла да буде да су друштвене околности то наметнуле. Управо због тога, било нам је важно да језик, као прва инстанца идентификације са одређеном друштвеном заједницом, не буде чак ни тема, већ да додатно потцрта бесмисленост сукоба ових двеју страна.

Одлучиле смо се за српски превод *Ромеа и Јулије* Живојина Симића и Симе Пандуровића, односно словеначки превод Отона Жупанчича. Тек у процесу рада, имајући пред собом оба ова превода, откриле смо колико је богатства та двојезичност унела не само у погледу третмана основног сукоба овог текста на сцени, већ и тумачења неких наизглед очигледних ситуација у комаду чије се поље могућих значења разгранало тек у међусобном упоређивању ових превода и прилагођавању сценског текста за двојезичну изведбу. На крају, важно је имати у виду да је језик код Шекспира посебно интересантан феномен. Кроз своја дела, како драме тако и сонете, Шекспир је у енглески језик увео преко седамнаест хиљада нових речи и израза, утичући на то да се енглески језик до краја шеснаестог века драстично промени у односу на своју средњовековну варијанту. Ипак, ми и даље изнова и изнова читамо и постављамо Шекспира и данас, управо због језика којим је говорио и писао. Тај језик је и савремен и свевремен, способан да у време када је настао, али и дан данас указује на универзалне истине о суштинским аспектима људске природе и људског живота.

Са идејом да задржимо ту универзалност, радије него да је сведемо на локални контекст, желеле смо да се, барем када је у питању сценски језик, обратимо младима језиком младих, зато што ово првенствено и јесте прича о њима. Често се наводи да је комад *Ромео и Јулија* о импулсивној и трагичној љубави двоје младих, као да су они ти који су, због те импулсивности и незадрживе жеље да буду једно са другим, заслужни за њен трагичан свршетак. Млади, као и деца, можда заиста јесу импулсивни, анксиозни, константно у афекту, нерегулисаних емоционалних стања, неспремни да се носе са свим светом који их окружује, али нису одговорни за то како тај свет, који их толико оптерећује, изгледа. Тај свет им је остављен, као и многи терети друштва који су се нашли на њиховим плећима, а за то нико не преузима одговорност. Тако и у *Ромеу и Јулији* одрасли, уместо да се понашају одрасло и одговорно, одржавају међусобни сукоб две породице, за који се не зна ни када је, ни зашто почео, и тако доводе до најгорег могућег исхода – смрти сопствене деце. Међутим, да ли је заиста потребно да деца умиру да би се одрасли опаметили? И да ли ће се одрасли заиста

опаметити онда када деца почну да нам умиру? А деца не само да умиру, већ је још страшније од тога – међусобно се убијају. Деца се убијају, а свету још није дошао крај.

Сместити ову причу на полигон за игру са собом носи многоструко значење. Игралште, с једне стране, представља наш први сусрет са светом, место где се дешава прва социјализација ван сигурности дома. Ипак, када не служе као простор за невино дечије упознавање са светом, игралшта су јавни простори у којима социјална кореографија само потврђује и јача већ дубоко укоренење друштвене норме и вредности културе насиља. Насиља које је свуда око нас. Млади су му константно изложени: у кући, у школи, у медијима и у било ком јавном простору, они сведоче насиљу које се истовремено спроводи на најбруталније и најексплицитније начине, али и оне најперфидније и најсуптилније. Изложени су му свакодневно, а онда га опонашају, као што учењу и приличи. Међутим, када насиље спроводе они који би требало да га санкционишу и осуђују, онда је јасно да се ствар отела контроли и да је оно постало *modus operandi*. Тако и у нашој представи, насиље је наметнуто као модел

понашања управо од стране оних који би требало да га санкционишу – од стране владајућих структура, које такође, као на својеврсном игралишту, управљају људским судбинама попут померања пиона на табли за игру, а давно смо се уверили у то да крупни капитал и држава имају моћ да пројектују приказ стварности који им одговара.

Игралиште је, коначно, дошло као избор и из жеље да ову причу градимо сценским језиком средствима којанеће претендовати да буду морализаторска и дидактичка, већ младалачка, у духу времена и тренутка, баш као што је и Шекспир, у својој адаптацији приче о младим љубавницима из Вероне, избегао прављење моралитета од ове трагедије и тиме је, између осталог, учинио актуелном за сва времена.

На крају, остаје нам да се надамо да ће та актуелност коју смо ми виделе у овом тексту, допрети и до публике која ће је гледати. Имам поверења да хоће, јер, како Јан Кот каже, Шекспир је као свет или као живот. Свака епоха налази у њему оно што сама тражи и што сама хоће да види, па тако и наша.

Тијана Грумић

Аутор фотографије: Небојша Бабић

ТИЈАНА ГРУМИЋ

(1993), драмска списатељица
и драматуршкиња

Дипломирала је и мастерирала на Катедри за драматургију Факултета драмских уметности у Београду гдје је тренутно студенткиња докторских умјетничких студија. Ауторка је неколико драматизација и више од десет оригиналних драмских текстова који су извођени у позориштима широм Србије, као и у Словенији, Грузији, Италији и Њемачкој. Текстови су јој превођени на енглески, њемачки, италијански, руски, пољски, словеначки и грузијски језик, и објављивани у домаћим и страним часописима и антологијама. Осим писања, активно ради као драматуршкиња на пројектима у позориштима широм Србије. За свој досадашњи рад добила је многе награде, међу којима и награду за цјелокупно драмско стваралаштво „Борислав Михајловић Михиз“ коју додјељује Српска читаоница у Иригу, као и специјалну Стеријину награду додијељену ауторском тиму представе *52 херца на 68. Стеријином позорју*. Осим тога, представе рађене по Тијаниним текстовима два пута су освојиле награду публике Стеријиног позорја – *Ко је убио Џенис Џоплин?* на 65. Стеријином позорју и *52 херца на 68. Стеријином позорју. Једна је од оснивачица регионалне платформе „Од малих ног(у)“*, посвећене развоју и афирмацији позоришта за дјецу и младе у региону. Ради као асистенткиња на Катедри за драматургију Факултета драмских уметности у Београду, а од 2023. године и као коселекторка Битеф фестивала. Пише за дјецу и одрасле.

Аутор фотографије: Владимир В. Величковић

СОЊА ПЕТРОВИЋ

(1990), редитељка

Дипломирала је на Академији уметности у Новом Саду, смјер Мултимедијална режија и мастерирала на Факултету драмских уметности у Београду. Режирала представе за дјецу/младе и одрасле, како у независном сектору тако и у релевантним културним институцијама у Србији и региону. Награђивана на неколико значајних фестивала као што су Стеријино позорје, Интернационални театарски сусрети Брчко дистрикта, Фестивал професионалних позоришта Војводине, Међународни фестивал позоришта за децу Суботица, Борини позоришни дани, Кољада plays (Јекатеринбург, Русија), Артокраина (Санкт-Петербург, Русија) и многи други. Са представом „Ко је убио Џенис Џоплин?“ учествовала је и на престижном међународном фестивалу младих редитеља Fast forward Дрезден (Њемачка), а на Театар фесту у Бањој Луци 2021. године освојила је Награду за режију и Награду „Корак у храброст“.

Директорка је традиционалне манифестације Фестивала еколошког позоришта за децу и младе у Бачкој Паланци за коју 2022. године добија Октобарску награду. Једна је од оснивачица Регионалне платформе за развој и афирмацију позоришта за децу и младе „Од малих ногу“ путем које се бори за бољи статус и већи квалитет стваралаштва за децу и младе и његових аутора. Члан је Извршног одбора мреже за развој позоришта за децу и младе АСИТЕЖ Србија, а активно ради и у водећој групи за међународни едукативни програм „Next generation“. У свом раду се најчешће изражава музиком, плесом, циркусом и савременим технологијама, док тематски обрађује дјетињство, екологију и питање људских права.

Ријеч редитељке

Деца нису узела *тамо неке ствари* у своје руке. Деца су узела оружје у своје руке и вешто њиме рукују. Обучени су, тренирани, научени, увежбани јер се у свакој пори друштва ради на њиховој едукацији о насиљу. У кући, у школи, на улици, у медијима... Научили су се вршњачком насиљу, насиљу над женама, насиљу над другачијим и слабијим, психичком насиљу, сексуалном насиљу и свим осталим облицима најбруталнијег наношења зла и штете оном другом и другачијем. Али деца не знају шта значи бити другачији и како се наноси зло, осим ако им неко не каже, не покаже и не наметне то као прихватљив модел понашања. У нашој представи сукоб између две породице није детерминисан географском, историјском или језичком поделом на Републику Српску и Словенију како се у самом задатку копродукције чини. У нашој представи језичка разлика је богатство друштва и апсурдни доказ да оно не мора да буде предмет сукоба док неко то не постави као стандард. Овде се ради о, како Шекспир и сам каже, мржњи која је толико дуго уткана у две завађене породице да више нико не може да тврди када је и зашто она настала. Афирмација мржње по добро познатом моделу „Завади па владај“ одговара онима који од тога профитирају и излазе као победници. Ти виновници мржње ће измислити било шта што може да буде предмет поделе и камен спотицања и интелигентно ће нам то пласирати. А ми, ми ћемо у то поверовати. У Шекспировом случају је та фигура кнез, а у нашем било ко ко је доносилац одлуке и представник

власти. Ромеа и Јулију сместили смо на игралиште. Игралиште као простор игре доносиоца одлука и игралиште као простор детињства које је саткано од насиља. Само једна наизглед наивна ствар може променити токове у којима смо се дрзнули да се крећемо, урушавајући сами себе. Само једна, наизглед смешна ствар може спречити да нам се деца убијају, тј. да нам децу убијају они који им оружје стављају у руке. Само једна, наизглед слаба ствар може учинити да останемо људи, а та ствар је љубав. На то они који су рођени у мржњи немају одговор, остају неми. Да ли ћемо, као друштво, успети да јој искрчимо пут или ћемо насести на манипулације и уништити своју последњу шансу за опстанак? Да ли ћемо спасити љубав или заувек огрести у мржњи? Да ли ћемо пустити децу да се воле и да воле или ипак не? Које то љубав смета и зашто?

Соња Петровић

Ромео и Јулија – премијерна извођења на бањолучкој позорници

Једна од „најчешће извођених Шекспирових трагедија“ постављана је три пута на сцени Народног позоришта у Бањој Луци.

„РОМЕО И ЈУЛИЈА“, превод Светислав Стефановић. Редитељ Раде Прегарц. Премијера 28. 12. 1939. године. У насловним улогама Драгица Стиплошек-Прегарц и Реља Ђурић.

„РОМЕО И ЋУЛИЈЕТА“, превод Боривоје Недић.
Редитељ Вера Црвенчанин, к. г. Премијера 7. 2. 1958. године. Ромео и
Ћулијету тумачили су Жижка Мажар и Мирко Швеџ.

„РОМЕО И ЈУЛИЈА“, превод Живојин Симић и Сима Пандуровић.
Адаптација и режија Душан Петровић. Премијера 2. 6. 2007. године. Улоге
Ромео и Јулије креирали су Срђан Секулић и Сандра Љубојевић (Сандра
Правуљаци).

ТЕХНИЧКА РЕАЛИЗАЦИЈА

Технички директор:

Александар МРКОБРАДА

Мајстори свјетла:

Давор ПАСТУОВИЋ

Десимир ШКОРИЋ

Мајстор тона:

Драган МАЈКИЋ

Кројачице:

Весна ТРИВИЋ

Сњежана МАРИЋ

Фризерка, власуљарка:

Јелена ПЕЈОВИЋ

Шминкерка, маскерка:

Маријана КАРАЛИЋ

Гардероберке:

Бранкица ЈОВАШЕВИЋ

Свјетлана ВРАЊКОВИЋ

Ковиљка САВИЋ

Реквизитер:

Лука ГАЗДИЋ

Сликарски радови:

Милан КНЕЖЕВИЋ

Вајар:

Бојан МИКУЛИЋ

Столар:

Цвијо КОЗОМАРА

Бравар:

Александар САВИЋ

Мајстор сцене:

Ново ВУКОЈЕВИЋ

Декоратери:

Божо ГАЈИЋ

Златко ПОПОВИЋ

Бранко СТЈЕПАНОВИЋ

Давор МОРАЧА

Срђан ЋУРИЋ

Немања ТРУБАЈИЋ

Зоран РАЧИЋ

ГЛУМАЧКИ АНСАМБЛ

(по азбучном реду)

МИЉКА БРЂАНИН

ЗЛАТАН ВИДОВИЋ

ВЛАДИМИР ЋОРЂЕВИЋ

ЖЕЉКО ЕРКИЋ

СЛАЂАНА ЗРНИЋ

НАТАША ИВАНЧЕВИЋ

АЊА ИЛИЋ

ГОРАН ЈОКИЋ

ДАНИЛО КЕРКЕЗ

БОЈАН КОЛОПИЋ

ОГЊЕН КОПУЗ

СМИЉАНА МАРИНКОВИЋ

ДРАГАНА МАРИЋ

ВЕДРАНА МАЧКОВИЋ

СЕНАД МИЛАНОВИЋ

СЊЕЖАНА МИШИЋ

НАТАША ОСТОЈИЋ

НАТАША ПЕРИЋ

ДАНА ПОЛЕТАН

САНДРА ПРАВУЉАЦ

РОК РАДИША

ЉУБИША САВАНОВИЋ

БЕЛИНДА СТИЈАК

ЖЕЉКО СТЕПАНОВИЋ

АЛЕКСАНДАР СТОЈКОВИЋ

НИКОЛИНА ФРИГАНОВИЋ

ЉИЉАНА ЧЕКИЋ

АНАНДО ЧЕНИЋ

БОРИС ШАВИЈА

РАДЕНКА ШЕВА

НА РЕПЕРТОАРУ

ВЕЛИКА СЦЕНА

Николај Владимирович Кољада: КОКОШКА
Режија: Предраг Штрбац (Премијера: 1. 12. 2001. године.)

Бранислав Нушић: ГОСПОЋА МИНИСТАРКА
Режија: Милица Краљ (Премијера: 24. 3. 2006. године.)

Бранислав Нушић / Никола Пејаковић: ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА
Режија: Никола Пејаковић (Премијера: 24. 12. 2013. године.)

Петер Хандке: ЧАСОВИ У КОЈИМА НИШТА НИСМО ЗНАЛИ ЈЕДНИ О ДРУГИМА
Режија: Младен Матерић (Премијера: 18. 10. 2015. године.)

Мате Матишић: СИНОВИ УМИРУ ПРВИ
Режија: Марко Мисирача (Премијера: 5. 3. 2016. године.)

Жељко Стјепановић: НАШИ ДАНИ
Режија: Југ Радивојевић (Праизведба / премијера: 3. 3. 2018. године.)

Иво Брешан: ПРЕДСТАВА ХАМЛЕТА У СЕЛУ МРДУША ДОЊА
Режија: Никола Пејаковић (Премијера: 28. 12. 2018. године.)

Фјодор Михајлович Достојевски: ЗЛОЧИН И КАЗНА
Драматизација: Мирослав Беловић – Душан Петровић
Режија: Душан Петровић (Премијера: 27. 3. 2019. године.)

Ж. Б. П. Молијер: ШКОЛА ЗА ЖЕНЕ
Режија: Ћурђа Тешић (Премијера: 1. 6. 2019. године.)

Жељко Стјепановић: ЗЛАТНО ДОБА
Режија: Жељко Стјепановић (Праизведба / премијера: 18. 10. 2020. године.)

Меша Селимовић: ДЕРВИШ И СМРТ
Режија и драматизација: Дејан Пројковски (Премијера: 30. 10. 2020. године.)

Ана Ћорђевић: СТРАНЦИ У НОЋИ (*Црна кутија*)
Режија и адаптација: Слађана Килибарда (Премијера: 26. 2. 2021. године.)

Кристофер Хемптон: ОПАСНЕ ВЕЗЕ
Режија: Предраг Штрбац (Премијера: 18. 10. 2021. године.)

Никола Пејаковић: ХРКАЧИ (*Болест*)
Режија: Никола Пејаковић (Праизведба / премијера: 14. 3. 2022. године.)

Бранислав Нушић: СУМЊИВО ЛИЦЕ
Режија: Иван Плазибат (Премијера: 20. 4. 2022. године.)

Иво Андрић: ГОСПОЋИЦА
Драматизација: Вања Ејдус
Режија и адаптација: Ћурђа Тешић (Премијера: 18. 10. 2022. године.)

Волфганг Амадеус Моцарт: БАСТИЈЕН И БАСТИЈЕНА, камерна опера
Адаптација либрета: Марио Тулум
Адаптација препјева: Бранка Радошевић Митровић и Марио Тулум
Диригент: Бранка Радошевић Митровић
Режија: Игор Тешић (Премијера: 22. 10. 2022. године.)

Љубомир Симовић
ХАСАНАГИНИЦА
Режија: Душан Тузланчић
Представа у копродукцији Градског позоришта „Семберија“ Бијељина и
Народног позоришта Републике Српске
Премијера у Народног позоришту Републике Српске: 9. 12. 2022. године
Премијера у Градском позоришту „Семберија“: 20. 10. 2022. године

Антон Павлович Чехов
ИВАНОВ
Режија: Жељко Ђукић
Премијера: 10. 3. 2023. године

Душан Ковачевић
УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА
Режија и адаптација: Јагош Марковић
Представа у копродукцији Народног позоришта у Београду и
Народног позоришта Републике Српске
Премијера у Народног позоришту Републике Српске: 12. 5. 2023. године
Премијера у Народног позоришту у Београду: 15. 5. 2023. године

НА РЕПЕРТОАРУ
СЦЕНА „ПЕТАР КОЧИЋ”

Бранко Ћопић: ОДУМИРАЊЕ МЕЂЕДА
Режија: Александар Пејаковић (Премијера: 27. 12. 2011. године.)

Џо Молер (Милан Кнеселац): ИЗГУБЉЕНИ У БРУКЛИНУ
Режија: Владимир Ћорђевић (Праизведба / премијера: 3. 12. 2013. године.)

Имре Бенчик (*Позајмљени стан*): ГАРСОЊЕРА
Адаптација и режија: Александар Пејаковић
(Премијера: 2. 4. 2014. године.)

Јелена Којовић Тепић: ИСТИНА (НЕ) БОЛИ
Режија: Игор Тешић (Праизведба / премијера: 15. 12. 2015. године.)

Мартин Мекдона: УСАМЉЕНИ ЗАПАД
Режија: Белинда Божичковић (Премијера: 16. 12. 2017. године.)

Шон Гренан: КАКО ЗАСМИЈАТИ БОГА
Режија: Жељко Стјепановић (Премијера: 24. 12. 2018. године.)

Александар Галин: ЛИЦЕ
Режија: Радослав Миленковић (Премијера: 25. 12. 2022. године.)

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Краља Петра I Карађорђевића 78

www.np.rs.ba

Facebook: @NPRS1930

Instagram: @narodno_pozoriste_rs

Twitter: @Pozoriste1930

YouTube: Народно позориште Републике Српске

e-mail: uprava@narodnopozoristers.com

Телефони:

Централа 051/ 317 996

Продаја улазница 051 / 314 006 и 080 05 07 08
(бесплатан број)

Директор: Дијана Грбић

Умјетнички директор: Ђурђа Тешић

Технички директор: Александар Мркобрада

Влада Републике Српске
Министарство просвјете и културе

генерални
спонзор
94. сезоне

ГРАД БАЊА ЛУКА
CITY OF BANJA LUKA

Addiko Bank

Банка партнер

